

[Erik Andersen (Sdrj. amt).]

Den nævnte Vidårapport peger endvidere på, at der for Vidåsystemet bør ske en aflastning ved gennemførelse af et af følgende tre projekter: etablering af en højvandspumpestation, etablering af et nyt reservoir mellem det eksisterende havdige og et fremskudt havdige eller etablering af nye reservoirer i den nuværende eksisterende kog. For at få en nærmere afklaring af, hvilken af disse højst tiltrængte løsninger der bør vælges, vil det være af afgørende betydning, at der snarest træffes en beslutning om, hvorvidt man agter at forstærke det eksisterende havdige eller bygge et nyt længere mod vest. Såfremt man vælger at forstærke det nuværende havdige, må indvandsproblemerne løses enten ved etablering af en højvandspumpestation eller ved etablering af nye reservoirer i det eksisterende landbrugsland bag havdiget. Vælger man derimod at bygge et nyt fremskudt havdige, vil den bedste løsning på indvandsproblemerne være at etablere et nyt reservoir mellem det bestående og det nye havdige. Den sidste løsning er absolut at foretrække, idet den også til hverdag giver fordele i form af lavere vandspejl i Vidåsystemet.

Uanset hvilken løsning man ender med at foretrække, vil man få anlægsudgifter på flere millioner kr., skønnet til 2-5 mill. kr., for at få sikkerheden mod oversvømmelser fra indvandet forøget, og da den lokale befolkning ikke selv er skyld i, at sikkerheden de sidste 40 år er blevet forringet, er det naturligt at betragte sagen som en statsopgave. Spørgsmålet om, hvorvidt man skal anmode om anlægsbidrag fra Vesttyskland, er endnu ikke helt afklaret.

Jeg vil gerne sammenfattende konkludere i et spørgsmål til ministeren: deler ministeren den lokale opfattelse, der gør sig gældende, at staten så ubetinget har et ansvar, når det drejer sig om allerede inddigede og beboede områder, hvor sikkerheden ikke er tilfredsstillende, bl. a. som følge af årsager, man lokalt ikke er herre over, at staten også

i andre tilfælde kan have et ansvar for digesikring eller kystbeskyttelse, men at staten her må anlægge samfundsøkonomiske belhedsbetragtninger, samt at staten må foretage en samlet planlægning af digesikrings- og kystsikringsopgaver for at sikre, at investeringerne sker i den rigtige rækkefølge?

From: Efter br. Erik Andersen (Sdrj. amt)s grundige og, vil jeg gerne føje til, meget dygtige redegørelse for forholdene i marsk og vadehav, skal jeg indskrænke mig til nogle få supplerende bemærkninger.

For det første har det med hensyn til pligten til at foretage foranstaltninger mod nedbrydninger af kysten hidtil været sådan, i hvert fald når der er tale om de uden-diges arealer, at det har været de private lodsejere, der selv måtte foretage disse foranstaltninger, i visse tilfælde med statstilskud. Langs den sønderjyske vestkyst, altså Vadehavskysten, er der ingen tvivl om, at den tilstødende private lodsejer har både pligten til at beskytte sin jord og retten til opgrøden, altså den ny tilslikkede jord, og under særlige omstændigheder kan det blive til meget værdifulde arealer.

I dag er forholdet langs den sønderjyske vestkyst det, at staten gennem jordlovsudvalget har erhvervet disse kystarealer, kaldet forlandet, og derefter er gået i gang med vedligeholdelsesarbejderne og skabelse af ny jord ved tilslikning, mens jordlovsudvalget ikke udfører arbejder på strækninger, hvor staten ikke er lodsejer. Jeg tror, det må være en offentlig interesse, at det er det offentlige, der i stor udstrækning ejer forlandet og dermed også pligten til vedligeholdelse, og jeg kan oplyse, at jordlovsudvalget gennem årene har opkøbt betydelige arealer med henblik på dette forhold.

Det andet spørgsmål drejer sig om det fremlagte forslag til omorganisation af statens vandbygningsvæsen gående ud på, at der skabes et kystsikringsdirektorat til varetagelse af beskyttelsesopgaver i hele landet, og forslaget går vel nok ud på, at dette kystdirektorat skal have sæde i Lemvig. Jeg